

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **Z. D.**, zastoupeného JUDr. Miloslavem Petrželou, advokátem, se sídlem Kobližná 19, Brno, proti žalovanému: **generální ředitel Generálního ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2008, č. j. 2007/7558/30, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2011, č. j. 6 Ca 224/2008 - 59,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2011, č. j. 6 Ca 224/2008 - 59, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný podanou kasační stížností napadá shora uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno rozhodnutí jeho generálního ředitele ze dne 21. 4. 2008, č. j. 2007/7558/30. Uvedeným správním rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Celního ředitelství Brno č. j. 7087 - 02/07 - 010100 - 90 ze dne 1. 10. 2007 o propuštění žalobce ze služebního poměru z důvodu zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, čímž porušil služební slib.

[2] Ze správního i soudního spisu vyplývá, že žalobce dne 28. 2. 2007 na zpoplatněném úseku dálnice D1 společně s celníkem J. V. vybrali od bulharského řidiče blokovou pokutu za špatné nastavení palubní jednotky Premid. Řidič, jemuž byla pokuta uložena, se dne 7. 3. 2007 dostavil na Celní úřad Jihlava a oznámil, že uvedená pokuta mu byla uložena ve výši 4000 Kč, nicméně vzhledem k tomu, že u sebe neměl hotovost v české měně, umožnili

mu celníci pokutu zaplatit v eurech, a to ve výši 200 EUR. Následně celníci odevzdali na celním úřadu pouze 4000 Kč. Na základě uvedených skutečností dospěl ředitel Celního ředitelství Brno k závěru, že služebukonající celníci porušili předpisy jednak tím, že přijali nepovolenou měnu, jednak tím, že se obohatili o rozdíl ve výši zhruba 1600 Kč. Tímto jednáním kvalifikovaným způsobem oba celníci naplnili důvod pro propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, tedy porušili *„služební slib tím, že se dopustili závrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru"*. Rozhodnutím ředitele Celního ředitelství Brno ze dne 1. 10. 2007, č. j. 7087 - 02/07 - 010100 - 90, byl na základě výše uvedeného žalobce propuštěn ze služebního poměru.

[3] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalobce napadal neurčitost výroku napadeného rozhodnutí, ve kterém nebylo uvedeno, v rozporu s jakým předpisem a ustanovením jednal a jakého trestného činu se měl dopustit. Dále měl žalobce za to, že tím, že bulharskému řidiči při podání vysvětlení tlumočila zaměstnankyně celnice, tedy osoba ve vztahu podřízenosti k rozhodujícímu orgánu, byla zpochybněna objektivita a nepodjatost tlumočení, a záznam tedy nelze použít jako důkaz. Žalobce navíc popíral, že by od bulharského řidiče převzal částku 200 EUR a trval na tom, že tuto pokutu řidič zaplatil v české měně. Žalovaný jednotlivé námitky zamítl. Podle žalovaného neměl služební funkcionář důvod zpochybňovat překlad výpovědi bulharského řidiče za situace, kdy se řidič dostavil na celní úřad dobrovolně a zaměstnankyně celnice neměla zájem jeho výpověď zkreslit. Pokud jde o zjištění skutku, žalovaný se přiklonil k výpovědi bulharského řidiče, který předložil čtyři pokutové bloky v hodnotě 1000 Kč s ručně psaným textem „50 €" na každém z nich (podle řidiče napsaným jedním z kontrolujících celníků). Žalovaný shledal, že řidič neměl žádný zájem na křivé výpovědi a jeho výpovědi odpovídalo i písemné sdělení jeho nadřízeného. Podle žalovaného dále výpověď celníků, že se jednalo o arogantně vystupujícího řidiče, nebyla potvrzena záznamem z výkonu služby. Naproti tomu shledal žalovaný různé nesrovnalosti ve výpovědích žalobce a jeho spolupracovníka, jež spočívaly například v tom, že zpočátku oba celníci trvali na tom, že řidiči na pokutové bloky nic nepotvrzovali, ale následně si po seznámení se s výpovědí bulharského řidiče vzpomněli, že údaj „50 €" na bloky zapsali. Jejich tvrzení, že tímto úkonem vyšli vstříc řidiči, považoval žalovaný za nelogické i ve světle toho, že celníci uváděli, že se jednalo o arogantní a rozzlobenou osobu. Ze spisu dále vyplývá, že současně s řízením o propuštění ze služebního poměru probíhalo také trestní řízení, přičemž na žalobce byla podána obžaloba pro spáchání trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele.

[4] Městský soud v Praze k podané žalobě uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud při svém rozhodování vyšel i z toho, že jiný senát téhož soudu již rozhodoval o žalobě druhého celníka, který byl propuštěn ze služebního poměru z totožných důvodů (J. V.), a to ve věci vedené pod sp. zn. 7 A 156/2008 a posléze pod sp. zn. 7 A 63/2011. Prvně uvedený rozsudek městského soudu byl zrušen ke kasační stížnosti žalovaného a poté městský soud v téže věci rozhodoval znovu, vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V průběhu řízení navíc žalobce předložil městskému soudu rozsudek Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 25. 6. 2009,

jímž byl zproštěn obžaloby pro skutek, kterým měl spáchat trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona.

[5] V odůvodnění rozsudku se městský soud nejprve zabýval tím, zda a jakým způsobem ovlivnilo trestní řízení a následně vydaný rozsudek, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby, řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru. Městský soud shledal, že pro závěr o naplnění důvodů podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů není rozhodující, zda je jednání žalobce trestným činem, ale podřazení jednání žalobce pod skutkovou podstatu trestného činu; tento závěr má pravomoc učinit služební funkcionář, a nikoli soud. V předchozím řízení nemohl být uvedený trestní rozsudek zohledněn, neboť v době vydání správního rozhodnutí ještě nebyl vydán, v dalším řízení ovšem bude moci žalobce na toto rozhodnutí poukázat a domáhat se toho, aby byl rozsudek jedním z podkladů. Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí bylo nedostatečné zjištění skutkového stavu, které mělo spočívat v tom, že svědecká výpověď bulharského řidiče v cizím jazyce byla zaznamenána pouze v českém jazyce bez záznamu autentického znění. Tato vada měla podle městského soudu za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci, neboť se jednalo o zásadní důkaz ve věci, a tudíž ani další provedené důkazy hodnocené v kontextu s tímto důkazem nebyly s to prokázat zjištěný skutkový stav. Jako nedůvodné zamítl soud námitky žalobce týkající se neurčitosti výroku napadeného rozhodnutí a nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí o odvolání, kterou považoval městský soud za lhůtu pořádkovou.

[6] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž napadl nesprávné právní posouzení soudem a nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu. Podle žalovaného v tomto případě zpochybnění důkazu výpovědí řidiče nevedlo a nemohlo vést k vydání nezákonného rozhodnutí. Stěžovatel má za to, že pro zpochybnění určitého důkazu musí existovat opodstatněné pochybnosti o jeho hodnověrnosti, přičemž nezaznamenání výpovědi řidiče v bulharském jazyce bez dalšího tento důkaz nečiní nevěrohodným. Ačkoliv v obecné rovině lze s názorem soudu ohledně zpochybnění důkazu výpovědí řidiče souhlasit, v předmětném případě tato skutečnost nevedla k vydání nezákonného rozhodnutí. Městský soud se zaměřil pouze na jeden z důkazů a zpochybnil jeho hodnověrnost, aniž by však vzal v potaz zásadu volného hodnocení důkazů zakotvenou v § 180 odst. 4 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Stěžovatel totiž nevycházel výlučně z výpovědi řidiče kamionu, ale zohlednil i další důkazy, například písemnou výpověď nadřízeného řidiče kamionu v bulharštině, pokutové bloky, kriminalistickou expertízu těchto bloků, výpověď kolegy žalobce, rozporuplné výpovědi žalobce, naprosto zřejmý nepoměr mezi uloženou pokutou a vypsanou částkou pokuty v eurech. Pouhé nezaznamenání výpovědi řidiče doslovně v bulharštině tak nemohlo vést a nevedlo k vydání nezákonného rozhodnutí, neboť se nejednalo o důkaz jediný. Nadto podle stěžovatele soud přehlédl, že mu dne 20. 1. 2009 stěžovatel zaslal k doplnění spisu písemné výpovědi v bulharském jazyce jak řidiče kamionu, tak jeho nadřízeného, které do českého jazyka přeložil tlumočník a které jsou svým obsahem totožné s předchozími výpověďmi. Městský soud k těmto výpovědím nepřihlédl, přestože je nepochybné, že jsou významné i pro jím učiněný závěr. Podle stěžovatele městský soud nerespektoval právní názory Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 23. 3. 2011, č. j. 3 Ads 10/2011 - 77, vydaného ve věci J. V., neboť jinak

by se zmíněnými protokoly pořízenými v trestním řízení zabýval a postupoval by v souladu s § 77 odst. 2 s. ř. s., tedy by případné dokazování zopakoval, doplnil o další důkazy a tyto hodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu i s dalšími důkazy a ve svém rozhodování by vyšel ze skutkového a právního stavu takto zjištěného. Podle stěžovatele přitom výpovědi pořízené v trestním řízení pochybnosti nastíněné městským soudem rozptylují, neboť potvrzují výpověď řidiče.

[7] Ve vyjádření ke kasační stížnosti se žalobce ztotožnil se závěry městského soudu. Podle žalobce je zjevné, že v řízení před správním orgánem došlo k vadám řízení a že stěžejní důkaz byl opatřen procesně vadným způsobem a další důkazy byly vykládány pouze v kontextu procesně vadné výpovědi bulharského řidiče. Žalobce má dále za to, že soud zohlednil další důkazy, na něž stěžovatel poukazuje (výpověď nadřízeného kamionu, pokutové bloky, kriminalistickou expertízu a další), avšak konstatoval, že tyto zjištěný skutkový stav neprokazují. Pokud stěžovatel poukazuje na opomenutí soudu vypořádat se s výpověďmi pořízenými v trestním řízení, jedná se o důkazy pořízené teprve v době po vydání napadeného správního rozhodnutí, k nimž by soud *ex post* neměl přihlížet. Zde žalobce odkazuje na závěry judikatury i na komentář soudního řádu správního, podle něhož *„zjistí-li (soud), že je nutné ověřit jen některé skutečnosti, případně dokazování doplnit v malém rozsahu, učiní tak. Je-li však třeba dokazování doplnit rozsáhlejším způsobem, zruší rozhodnutí žalovaného a vrátí mu věc k dalšímu řízení*“. Podle žalobce pokud skutková zjištění správního orgánu vycházela z procesně vadné, a tedy nepoužitelné výpovědi řidiče, není provedení důkazu jeho výpovědí pořízenou po skončení správního řízení v řízení trestním potvrzením zjištěného skutkového stavu, nýbrž nahrazením absentujících skutkových zjištění soudem. Žalobce má za to, že tímto postupem by byl zkrácen například na právu vyjádřit se k podkladu rozhodnutí před jeho vydáním, právu na hodnocení podkladu v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu a právu vymezit se vůči takovému hodnocení žalobou proti rozhodnutí správního orgánu. Není koncepčním východiskem úpravy správního soudnictví, aby toto napravovalo a zhojovalo vady, kterých se správní orgán při svém rozhodování dopustil, nadto důkazy pořízenými až v době po vydání napadeného rozhodnutí správního orgánu.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil přípustnost podané kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen pověřeným zaměstnancem, který má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a uplatňuje důvody přípustné pro kasační stížnost podle § 103 s. ř. s. Přistoupil tedy k posouzení kasační stížnosti a shledal ji důvodnou.

[9] Nejvyšší správní soud v obdobné věci již dvakrát rozhodoval, a to v případě týkajícím se spolupracovníka žalobce pod sp. zn. 3 Ads 10/2011 a sp. zn. 3 Ads 128/2011. V prvně zmiňované věci rozsudkem ze dne 23. 3. 2011, č. j. 3 Ads 10/2011 - 77, Nejvyšší správní soud potvrdil závěry Městského soudu v Praze, že pochybení správního orgánu (tedy absence záznamu autentického vyjádření řidiče v bulharštině) bylo vadou takového charakteru, že mohlo vést k nezákonnému rozhodnutí ve věci. Nicméně zdejší soud shledal, že za této situace si měl dále městský soud učinit úsudek o tom, zda s ohledem na

ostatní shromážděné důkazy předmětná vada skutečně tento důsledek měla a zda nebylo možné považovat skutkový stav za náležitě zjištěný na základě ostatních shromážděných podkladů, přičemž měl městský soud přihlédnout také k důkazům pořízeným v trestním řízení, které žalovaný předložil v průběhu soudního řízení. Po zrušení rozsudku městský soud v uvedené věci provedl dokazování protokoly z výslechu svědků, a to řidiče kamionu a jeho zaměstnavatele, a dospěl k závěru, že zjištěné pochybení skutečně mělo za následek nezákonnost správního řízení. Městský soud shledal, že doplněním dokazování nelze tuto vadu odstranit a že ačkoliv dokazování provedl, nemohl z uvedených důkazů vycházet. Pokud by soud z důkazů vycházel, učinil by zásadní skutkové zjištění a fakticky by rozhodl o vině a trestu a nejednalo by se tak o soudní přezkum rozhodnutí, ale o řízení nalézací. Na základě kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 5. 10. 2011, č. j. 3 Ads 128/2011 - 125, druhý rozsudek městského soudu ve věci opět zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku shledal, že městský soud se neřídil právním názorem vysloveným zdejším soudem v předchozím rozsudku, když plně nerespektoval zásadu plné jurisdikce obsaženou v § 77 odst. 2 s. ř. s. Správní soud je totiž při rozhodování v rámci tzv. plné jurisdikce oprávněn při zjišťování skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, provést a vyhodnotit i nové důkazy; zákaz skutkových novot neznamená zákaz provádění nového dokazování. V projednávané věci měly nové důkazy - protokoly z výslechu svědků v trestním řízení - sloužit k objasnění průběhu události, resp. k okolnostem uložení a zaplacení blokové pokuty, a zjištění, zda se žalobce předmětného jednání skutečně dopustil. Jednalo by se tudíž o zjišťování skutkového stavu, který tu již byl v době rozhodování správního orgánu. Stěžejním úkolem městského soudu bylo tyto důkazy vyhodnotit a z nich vyplývající skutková zjištění promítnout do závěru o skutkovém stavu věci, což městský soud neučinil.

[10] Stěžovatel nebrojí proti samotnému závěru městského soudu o tom, že nezaznamenání výpovědi bulharského řidiče v bulharštině představovalo vadu řízení. Tímto aspektem projednávané věci se tedy Nejvyšší správní soud nebude blíže zabývat a pouze odkazuje na své závěry učiněné v rozsudku ze dne 23. 3. 2011, č. j. 3 Ads 10/2011 - 77. Stěžovatelovy výtky se opírají o to, že ačkoliv se jednalo o vadu, tato neměla za následek nezákonnost rozhodnutí a že městský soud nevyhodnotil celou řadu důkazů, čímž postupoval mimo jiné v rozporu s názorem vyjádřeném v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2011, č. j. 3 Ads 10/2011 - 77.

[11] V době, kdy městský soud rozhodoval v nyní posuzované věci, měl k dispozici rozsudek Nejvyššího správního soudu týkající se kolegy žalobce, J. V., v němž zdejší soud vytkl jinému senátu městského soudu to, že nevyužil možnost doplnit dokazování ve smyslu § 77 odst. 2 s. ř. s., a že tedy nerespektoval zásadu tzv. plné jurisdikce. Na tento rozsudek městský soud v nyní napadeném a přezkoumávaném rozsudku také odkazuje v části týkající se toho, zda bylo vadou řízení nezaznamenání výpovědi bulharského řidiče v původním znění za situace, kdy tuto výpověď netlumočil tlumočník ve smyslu zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících. Nejvyšší správní soud považuje za nutné opětovně zdůraznit, že se v obou věcech jednalo o totožné případy dvou kolegů, kteří byli ze služebního poměru propuštěni z důvodu jejich společného postupu při ukládání pokuty témuž bulharskému řidiči. Městský soud v nyní posuzované věci přehlédl závazný pokyn

zdejšího soudu adresovaný ve věci kolegy stěžovatele prokázat, že tato vada řízení měla skutečně za následek nezákonnost rozhodnutí správního orgánu. Ačkoliv rozsudek sp. zn. 3 Ads 10/2011 byl závazný pouze pro senát městského soudu posuzující případ J. V., závěry plynoucí z tohoto rozsudku měl zohlednit i ten senát, který se zabýval žalobou Z. D., již z výše uvedených důvodů, tedy že se jednalo o skutkově totožné případy.

[12] Podle § 78 odst. 1 s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Ačkoliv zákon výslovně nestanoví, že vady řízení jsou důvodem pro zrušení správního rozhodnutí pouze, pokud měly vliv na zákonnost rozhodnutí, judikatura tuto podmínku uznává (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 - 51, publikovaný pod č. 23/2003 Sb. NSS, a ze dne 8. 2. 2007, čj. 2 Afs 93/2006 - 75, obdobně též Vopálka, Mikule, Šimůnková, Šolín: *Soudní řád správní. Komentář*, C. H. BECK, 2004, str. 182). Není totiž důvod rušit rozhodnutí v situaci, kdy je zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí v zásadě shodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, čj. 2 As 80/2010 - 49).

[13] Městský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že jestliže správní orgány hodnotily jako jeden ze zásadních důkazů záznam o podání vysvětlení řidiče kamionu, který byl opatřen vadným procesním postupem a nebylo ho tudíž možné použít jako jeden z podkladů pro rozhodnutí, pak ostatní provedené důkazy, které byly hodnoceny v jeho kontextu, zjištěný skutkový stav neprokazují. Tento závěr městského soudu ovšem neodpovídá odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, které se neopírají zásadním způsobem pouze o záznam výpovědi bulharského řidiče, ale také o jiné důkazy v řízení opatřené, zejména výpovědi žalobce a druhého celníka, nesrovnalosti mezi těmito výpověďmi, písemné sdělení nadřízeného řidiče, které je ve spisu založeno i v bulharském jazyce, a to vše hodnotí jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech. Tyto důkazy městský soud ve svém rozhodnutí sice podrobně popsal v části líčící dosavadní řízení, ale v části odůvodňující výrok rozhodnutí se dále nezabýval tím, zda by tyto důkazy nepostačovaly pro zjištění skutkového stavu a posouzení věci. Pokud pak městský soud uvádí, že tyto důkazy „zjištěný skutkový stav neprokazují“, tento svůj závěr nijak neodůvodnil, a v tomto ohledu je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné ve smyslu § 104 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[14] Stěžovatel dále poukázal na to, že v řízení před soudem zaslal městskému soudu k doplnění spisu písemné výpovědi v bulharštině řidiče kamionu a jeho nadřízeného, které do českého jazyka přeložil přibraný tlumočník a které jsou svým obsahem totožné s předchozími výpověďmi obou jmenovaných. Těmito protokoly se podle stěžovatele měl městský soud zabývat. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel uvedené písemnosti zaslal s označením „doplnění spisového materiálu“, nicméně z kontextu bylo možné dovodit, že žalovaný tímto navrhuje provedení důkazu předmětnými písemnostmi. Jak zdejší soud již městskému soudu vytkl v rozsudku č. j. 3 Ads 10/2011 - 125, bylo namístě se s uvedenými materiály vypořádat jako s navrženými důkazy. Pokud žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje na zásadu, že je-li v řízení před krajským soudem nutné dokazování doplnit rozsáhlejším způsobem, má být rozhodnutí zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení, Nejvyšší správní soud opět odkazuje na shora uvedený rozsudek.

V něm konstatoval, že v této věci se o rozsáhlé doplnění dokazování nejedná, neboť nové dokazování bylo nutné provést pouze u dvou svědeckých výpovědí pořízených v trestním řízení. Tento závěr lze v plné míře zopakovat i v nyní projednávané věci.

[15] V dalším řízení by tedy městský soud měl posoudit relevantnost a dostatečnost ostatních důkazů použitých v předmětném řízení a to, zda tyto důkazy nepostačují samy o sobě ke zjištění skutkového stavu. Dále by měl provést také důkaz doplněnými spisovými materiály se záznamy výpovědí řidiče a jeho zaměstnavatele z trestního řízení. Úvahy o vyhodnocení těchto podkladů by měl městský soud zahrnout do odůvodnění svého rozhodnutí v tom smyslu, zda vada řízení spočívající v nezaznamenání výpovědi bulharského řidiče v jeho jazyce skutečně vedla k tomu, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Při posuzování toho, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav, přihlédne městský soud k judikatuře zdejšího soudu týkající se prokazování skutků nepřímými důkazy, z níž vyplývá, že takové důkazy musí *„tvořit ucelený logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních.“* (viz zejména rozsudek ze dne 3. 5. 2007, č. j. 8 As 10/2006 - 48 nebo přímo pro oblast propuštění ze služebního poměru rozsudek ze dne 25. 2. 2009, č. j. 4 Ads 36/2008 - 170). Nejvyšší správní soud odkazuje na závěry popsané v rozsudku ze dne 5. 10. 2011, č. j. 3 Ads 128/2011 - 125.

[16] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti poukazuje na to, že postupem, kdy by soud doplnil dokazování o výpovědi pořízené v trestním řízení, by byl žalobce zkrácen na právu vyjádřit se k zásadnímu podkladu rozhodnutí před jeho vydáním, právu hodnotit podklad v odůvodnění rozhodnutí a právu vymezit se vůči takovému hodnocení žalobou proti rozhodnutí správního orgánu. Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval ve shora citovaném rozsudku č. j. 3 Ads 128/2011 - 125, těmto argumentům nelze přisvědčit. Právo účastníka vyjádřit se k uvedeným důkazům před vydáním rozsudku je zaručeno v průběhu jednání soudu, které je soud povinen nařídit podle § 77 odst. 1 s. ř. s. Své námitky vůči hodnocení důkazů a zjištění skutkového stavu Městským soudem v Praze může žalobce případně uplatnit v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud tedy neshledává, že by zvolený postup, kterým měl městský soud postupovat, vedl ke zkrácení žalobce na jeho procesních právech.

[17] Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou a věc vrátil k dalšímu řízení městskému soudu. V něm bude Městský soud v Praze podle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným tímto rozsudkem. V novém rozhodnutí rozhodne Městský soud v Praze i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2012

JUDr. Milada Tomková

předsedkyně

senátu